

Sygn. akt II KK 382/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie M. P.

skazanego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 28 listopada 2019 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa ...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt V K (...)

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 września 2018 r., V K (...), M.P. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa kwalifikowanego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś na podstawie art. 55 ust. 3 wskazanej ustawy w zw. z art. 60 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych

po 50 zł każda, na poczet której to grzywny zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności, uznając tym samym grzywnę za wykonaną w całości. Nadto, orzeczono od oskarżonego nawiazkę w kwocie 2.000 zł oraz orzeczono o przepadku określonych dowodów rzeczowych, rozstrzygając również o kosztach sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 11 czerwca 2019 r., II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o zawieszeniu wykonania orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz o zaliczeniu oskarżonemu na poczet zasądzonej grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności i uznaniu grzywny za wykonaną w całości. Nadto, wyrokiem tym z podstawy prawnej wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu wyeliminowano przepis art. 60 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art 60 § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności podwyższono do 3 lat i 6 miesięcy; utrzymując w mocy wyrok w pozostałej części.

Kasację od prawomocnego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w niej rażącą obrazę prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 60 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., polegającą na niewłaściwym ich niezastosowaniu przez Sąd II Instancji, tj.: na ich wyeliminowaniu przez Sąd odwoławczy z podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej za czyn przypisany skazanemu stypizowany w art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w konsekwencji czego podwyższeniu orzeczonej za ten czyn wobec skazanego przez Sąd I Instancji kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby do 3 lat i 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna i dlatego oddalono ją na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądów, które ze względu na charakter (doniosłość) wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się w obrocie prawnym. Podnoszone w tej skardze zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji. Powyższe uwagi wydają się konieczne wobec charakteru zarzutów podniesionych w niniejszej kasacji.

Zwrócił już uwagę Sąd Apelacyjny na okoliczność, że przepis art. 60 § 2 k.k. ma charakter fakultatywny. Utrwalone jest już przy tym zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie stanowisko, że nie wchodzi w rachubę podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego, gdy przepis nie ma charakteru bezwzględnego, a więc nie statuuje jakiegoś nakazu lub zakazu określonego postąpienia, a jedynie stwarza sądowi taką możliwość. Gdy przepis ma jedynie charakter fakultatywny, można ewentualnie formułować zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych czy dotyczące niewspółmierności orzeczonej kary. Co istotne jednak, wobec brzmienia art. 523 § 1 k.p.k. w kasacji nie wchodzi w rachubę stawianie ani zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych ani niewspółmierności kary.

Analiza uzasadnienia kasacji wskazuje jednak dobitnie, że choć obrońca stawia w tej skardze zarzut obrazy prawa materialnego, to jest to zabieg mający na celu obejście formalnych ograniczeń kasacji, gdyż w istocie kwestionowana jest w tej skardze wysokość orzeczonej kary. Jej autor podważa stanowisko Sądu odwoławczego, który przyjął, że doszło do niezasadnego zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary przez Sąd *meriti*, prezentując przy tym jedynie odmienną ocenę okoliczności, które miał już na uwadze Sąd Apelacyjny, a to postawy oskarżonego w toku procesu, ujawnienia przez niego organom ścigania istotnych, nieznanych okoliczności, które skutkowały wszczęciem postępowania wobec osób trzecich, czy sytuacji rodzinnej oskarżonego. Zauważyć jednak trzeba, że Sąd odwoławczy nie uznał, aby przyznanie się oskarżonego

do winy zasługiwało w realiach sprawy na szczególne premiowanie. Nadto, Sąd ten wskazał wyraźnie, że postępowania karne wszczęte na skutek złożenia przez M.P. wyjaśnień zostały umorzone na etapie postępowania przygotowawczego, bowiem podawane przez niego treści nie zostały pozytywnie zweryfikowane dowodowo i nie pozwoliły na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej innych osób. Natomiast sytuacja rodzinna oskarżonego nie powinna mieć w ogóle wpływu na wymiar kary, jako że nie została wymieniona w art. 53 k.k.

Tym samym eksponowanie w kasacji raz jeszcze tych samych okoliczności, o których powyżej była mowa, a co do których wyraźnie – jak wskazano - wypowiedział się już Sąd odwoławczy, uznać trzeba jedynie za bezzasadną polemikę. Sąd *ad quem*, z odwołaniem do orzecznictwa sądowego, słusznie podkreślił, że zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa w art. 60 § 2 k.k., wchodzi w grę jedynie wyjątkowo, w szczególnych okolicznościach, co obliuguje sąd do szczegółowego uzasadnienia swego stanowiska, gdy skorzystał z tej możliwości. Sąd odwoławczy wyraźnie wskazał przy tym, z jakich powodów nie wchodzi w rachubę zastosowanie omawianej instytucji *in concreto*. Skoro kasacja stanowi jedynie polemikę z tą oceną, to nie mogła ona okazać się skuteczna. Dlatego też, Sąd Najwyższy oddalił ją jako oczywiście bezzasadną.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w postanowieniu.